

ATEŞE İMGE ÜFLEMEK

"Öz"

Ceren Selmanpakoğlu'nun
"Ateşe İmge Üflemek"
Sergisi

Derneğimiz üyesi Ceren Selmanpakoğlu, 1-30 Eylül tarihleri arasında Batıbirlik Sanat Galerisi'nde 3. kişisel seramik ve fotoğraf sergisini açtı. Sergide 18 seramik ve seramiklerin 14 yakın çekim fotoğrafı yer aldı. Kendi vücudundan aldığı kalıpları kullanarak elde ettiği seramik birimlerle birlikte metal ve cam da kullanan Selmanpakoğlu, farklı malzemelerin yarattığı etkileri her sergisinde seramikle bütünleştiriyor.

Ceren Selmanpakoğlu'nun Bilkent Üniversitesi'nde 2006 yılında hazırladığı "Alevi Bağdaştırmacılığının Yapılanışı" isimli yüksek lisans tezinin sanatsal bir aktarımı olan sergi, insan-tanrı ikiliğini sorgulayarak, sanatın ideolojik boyutunu ve değiştirme gücünü hatırlatmak istiyor.

Hacettepe Üniversitesi'nde doktora yapan Selmanpakoğlu, sanatın ideolojik boyutlarını sorguladığı tezini hazırlamakta.

"Arada"

Ceren Selmanpakoğlu'nun sergi katalog yazısı:

Yucalardan yuca gördüm
Erbabsın sen koca Tann
Alem okur kelim ile
Sen okursun hece Tann

Asi kullar yaratmışsın
Varsın şöyle dursun deyu
Anları koymuş orada
Sen çıkmışsın uca Tann

Kıldan köprü yaratmışsın
Gelsün kullar geçsin deyu
Hele biz şöyle duralım
Yiğit isen geç a Tann

Kaygusuz Abdal (14-15.yy)

Evrenin yolculuğunu 'Tanrı'mı başlatmış? Lütfu mu etmiştir 'kul'larına? Bu lütfun içinde İnsan'a ne düşer? Hiç! İnsanın varlığı geçici görülmüştür. Hükmünü sürdürmeye devam edecek tek kavramın yine ve hep Tanrı'nın olması çok iyi kurgulanmıştır. Ey insan, öyleyse sana bu hayatta ne düşer? Ne? Kendinden korkan insan kendinden yüce bir gücü yaratmak zorunda kalmıştır. Çünkü öteki yolda kendi sesi geri dönüp ona çarpacaktır.

Öylesine kıldan bir köprü kurulmuştur ki, geçene aşk olsun! Ama illaki geçilecektir. Ne de olsa o köprüyü yine insan inşa etmiştir. Yani insanın sınırlayıcısı yine insan olmuştur. Peki, bu köprüyü şöyle düşünelim: Öylesine bir evren ki, taşından kayasına, tepesinden dağına, göğünden toprağına, ağacından suyuna, güneşinden insanla birlikte tüm canlılarına; hepsinin sadece ve sadece 'bir' olduğu bir köprü. İşte öyle bir köprü ki her şeyi ama her şeyi birbirine bağlayan, hepsini 'bir' kılan bir köprü. Bu bütünlüğü algılamak, duymak isteyen insan, işte bu köprüyü geçmeye çabalamanın ötesinde, üstünde savrula savrula ama illaki bir şekilde dengeli ona bulduran olgunlaşma yolculuğuna izin veren insan.

"Zülfikar"

Yaratı kurguları ve bunun üzerinden ilerleyen tüm insan kurguları, insanın kaburgaları arasından iki uçlu bir kılıçla yarıklarını açmaya başlar. Biri aşağı diğeri yukarı doğru ucunu çevirir. Biri aklını, diğeri cinselliğini hedefler. İşte tam da bu hedeflere karşı kendiliğinden bir direnç doğar. Çünkü aslında insan sadece kendini duymak ister. Sadece istemesinden korkması sağlanmıştır. Kendi içindeki sesi artık duyabilmesi için yumruğunu dışarı çıkarmak zorundadır! Yol gösterici tüm işaretlere kurgulanmış hançerler saplanmıştır. Ama yumruklar da aynı insan gibi topraktan da, ağaçtan da, ateşten de, en saydam camdan da, kapı gibi karşısına dikilen soğuk demirden de can bularak parmaklarını birbirine kenetleyip çılgınlığını atmaya başlar. Bu çılgılık, kıldan köprünün üstünde rüzgâra karşı ayaklarını sıkı sıkı diremeyi değil, rüzgân tüm bedeninde duyabilmeyi getirir. Çünkü evrenin o rüzgân aslında sadece kendi sesidir. İçindeki kendi sesin. Gerçeği arayan 'can'ın sesi. Sadece duymak istemek gerek.

Ceren Selmanpakoğlu
Ağustos, 2008